

sygn. akt: **IC 1133/13**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marek Tęcza

Protokolant sekr. sądowy Justyna Łazińska

po rozpoznaniu na rozprawie 18 kwietnia 2016 roku w Lubinie

sprawy z powództwa **R. J. (1)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. J. (1) kwotę 24.700 zł (dwadzieścia cztery tysiące siedemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.885,38 zł (tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów postępowania,

IV. nakazuje powodowi R. J. (1) uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 31,53 zł (trzydzieści jeden złotych i pięćdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa,

V. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 81,07 zł (osiemdziesiąt jeden złotych i siedem groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

sygn. akt: **IC 1133/13**

UZASADNIENIE

Powód R. J. (1) wystąpił z pozwem przeciwko (...) S.A. w W. domagając się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 1.000, zł z ustawowymi odsetkami od 21 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania. Uzasadniając swoje żądanie oświadczył, że 28 października 2008 roku uległ wypadkowi komunikacyjnemu, w wyniku którego doznał między innymi złamania przynasady kości piszczelowej prawej nogi, złamania kości piętowej lewej oraz złamania kości piętowej prawej. Po przewiezieniu go do szpitala rozpoznano jedynie złamania przynasady kości piszczelowej nogi prawej, a po jedenastu dniach pobytu, wobec bólu powoda, przeprowadzono prześwietlenie lewej stopy stwierdzając złamanie kości piętowej, natomiast dopiero 03 lutego 2009 roku podczas badania kontrolnego zdiagnozowano poważne złamanie kości skokowej prawej stopy. Powód został skierowany na rehabilitację, która nie przyniosła spodziewanego efektu i musiał wielokrotnie prywatnie konsultować się u lekarzy ortopedów. Stwierdzili oni u niego niewykrucie złamania kości skokowej nogi prawej, co było ich zdaniem wynikiem poważnego zaniedbania ze strony szpitala w L.. Wobec bólu i deformacji prawej stopy powód 26 lutego 2010 roku przeszedł operację, która jednak

nie wyeliminowała w całości bólu, trudności z chodzeniem oraz zniekształceń. Podsumowując powód stwierdził, że w wyniku nieudzielenia poprawnej pomocy medycznej kość prawej stopy jest trwale zniekształcona i odczuwa w niej ból, dlatego wystąpił do strony pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej szpitala z roszczeniem odszkodowawczym, które zostało uznane w wysokości 14.000, zł i po potrąceniu 5% udziału własnego ubezpieczonego wypłacono mu 13.300, zł zadośćuczynienia, odmawiając wypłaty dalszej kwoty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko oświadczyła, że w trakcie postępowania likwidacyjnego stwierdzono u powoda 15% uszczerbek na zdrowiu i przyznała powodowi zadośćuczynienie w wysokości 14.000, zł pomniejszone o 5% udziału własnego wynikającego z umowy ubezpieczenia. Zdaniem strony pozwanej wobec wypłacenia kwoty 13.300, zł w postępowaniu likwidacyjnym, roszczenie powoda nie powinno zasługiwać na uwzględnienie, bowiem brak jest podstaw do zmiany stanowiska w zakresie kwoty zadośćuczynienia.

W toku postępowania powód przedstawił kolejną dokumentację potwierdzającą dalsze leczenie skutków urazu stopy i poddanie się w związku z tym operacji. Przy czym w szczególności przedstawił poszukiwanie specjalisty i koszty związane z taką operacją. Podkreślił ponadto, że okoliczność objęcia go finansowaniem świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych nie jest okolicznością sprzeciwiającą się uwzględnieniu jego żądania. Natomiast w piśmie procesowym z 31 marca 2016 roku oświadczył, że rozszerza żądanie pozwu do kwoty 34.200, zł co jego zdaniem uzasadnia określenie przez biegłego uszczerbku na zdrowiu na poziomie 22% oraz odczuwane przez niego cierpienie. Powód oświadczył, że niewykrycie złamania kości skokowej nogi prawej było wynikiem poważnego zaniedbania ze strony szpitala w L., a konsekwencją tego była konieczność poddania się operacji prawej stopy w Klinice (...) w O.. Stwierdził, że przez nieudzielenie mu poprawnie pomocy kość jest trwale zniekształcona i powoduje u niego ciągły ból oraz jest przyczyną ograniczeń fizycznych, co w konsekwencji powoduje niemożność wykonywania zawodu, a brak możliwości podjęcia pracy powoduje u niego frustrację i dyskomfort psychiczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. J. (1) około północy 26 października 2008 roku niedaleko miejscowości O. uległ wypadkowi drogowemu, w wyniku którego doznał uszkodzeń ciała w postaci złamania przynasady bliższej prawej kości piszczelowej, rany lewej małżowiny usznej i powieki, otarcia skóry twarzy i rąk, stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu oraz złamania kości piętowej lewej, uniemożliwiających mu samodzielne opuszczenie pojazdu. Z miejsca zdarzenia został zabrany przez pogotowie ratunkowe i przewieziony na (...) w L..

dowód: notatka urzędowa funkcjonariuszy Policji z 26 października 2008 roku k. 10, opinia biegłego lekarza sądowego wraz uzupełnieniem opinii k. 118-121, 146-147, okoliczności bezsporne.

W (...) w L. został poddany szczegółowym badaniom, jednak po zaopatrzeniu ran i otarć skóry oraz po zdiagnozowaniu złamania przynasady bliższej prawej kości piszczelowej zaprzestano dalszych prześwietleń i pominięto w badaniach stopy R. J. (1). Zastosowano wyłącznie leczenie ran, otarć, wstrząśnienia mózgu oraz złamania kości piszczelowej. Dopiero przy wypisie ze szpitala dolegliwości bólowe uniemożliwiły R. J. (2) poruszanie się o kulach i po dokonaniu prześwietlenia lewej stopy stwierdzono złamanie kości pięty. Mimo to R. J. (1) został wypisany do domu.

dowód: opinia biegłego lekarza sądowego wraz uzupełnieniem opinii k. 118-121, 146-147, akta szkody nr (...), przesłuchanie powoda e-protokół z 18 kwietnia 2016 roku 00:03:14-0028:22.

Po opuszczeniu szpitala, mimo podjęcia rehabilitacji, utrzymywał się ból w prawej stopie R. J. (1), dlatego przy kontrolnej wizycie w szpitalu w L. dokonano jednak prześwietlenia prawej stopy R. J. (1) i stwierdzono stan po złamaniu kości skokowej prawej, którego to złamania wcześniej nie zdiagnozowano. Wobec powyższego w dniach od 02 lutego 2009 roku do 14 lutego 2009 roku R. J. (1) ponownie przebywał w szpitalu, gdzie poddał się zabiegowi usunięcia fragmentu głowy kości skokowej prawej. Po tym zabiegu R. J. (1) był wielokrotnie rehabilitowany, jednak nie zdołał osiągnąć pełnej sprawności i pozbyć się bólu w stopie.

dowód: wynik badania z 22 października 2009 roku k. 11, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z 13 stycznia 2009 roku k. 12, karta zabiegów w zakładzie rehabilitacji k. 13, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z 26 lutego 2009 roku k. 14-15, skierowanie na fizjoterapię z 13 marca 2009 roku k. 16, opinia biegłego lekarza sądowego wraz uzupełnieniem opinii k. 118-121, 146-147 akta szkody nr (...), przesłuchanie powoda e-protokół z 18 kwietnia 2016 roku 00:03:14- (...):22.

Wobec nieustępującego bólu w prawej stopie i trudności w codziennym funkcjonowaniu R. J. (1) konsultował się z wieloma specjalistami w dziedzinie ortopedii i w dniu 26 lutego 2010 roku w Klinice (...) w O. poddał się artroskopii stawu skokowego prawego, artrolizie artroskopowej stawu, usunięciu zwapnień i blizn interpolujących w przedziale przednim stawu skokowego, plastyce szyjki kości skokowej i usunięciu deformacji kostnej powodującej konflikt. Mimo zabiegu nadal utrzymywało się zniekształcenie stawu skokowego prawego z ograniczeniem ruchomości stopy.

dowód: karta informacyjna z 01 marca 2010 roku k. 17-18, zaświadczenie lekarskie z 08 sierpnia 2011 roku k. 20, opinia biegłego lekarza sądowego wraz uzupełnieniem opinii k. 118-121, 146-147, akta szkody nr (...), przesłuchanie powoda e-protokół z 18 kwietnia 2016 roku 00:03:14-0028:22.

W dniach od 05 do 08 października 2015 roku R. J. (1) został poddany rekonstrukcji wtórnej wrodzonych i nabytych deformacji stopy oraz androdezy stawu skokowo-piętowego z korektą szpotawości, stabilizacji implantem typu (...) oraz rekonstrukcji fragmentu kości skokowej blokującej zgięcie. Za powyższy zabieg R. J. (3) uiścił opłatę w wysokości 7.500, zł.

dowód: karta informacyjna z 08 października 2015 roku wraz z kopią zdjęcia k. 153-154, faktura VAT nr (...) z 08 października 2015 roku k. 155, przesłuchanie powoda e-protokół z 18 kwietnia 2016 roku 00:03:14-0028:22.

W wyniku złamania kości skokowej prawej R. J. (1) doznał 22% trwałego uszczerbku na zdrowiu. W wyniku nierozpoznania 26 października 2008 roku złamania kości skokowej prawej doszło do powikłań w leczeniu tego złamania i było przyczyną następowych operacji oraz ich późniejszych konsekwencji w postaci uciążliwych dolegliwości bólowych, zniekształceń oraz ograniczenia ruchomości. R. J. (1) do dnia dzisiejszego odczuwa bóle i dolegliwości związane z deformacją kości.

dowód: opinia biegłego lekarza sądowego wraz uzupełnieniem opinii k. 118-121, 146-147, przesłuchanie powoda e-protokół z 18 kwietnia 2016 roku 00:03:14- (...):22.

W okresie od 01 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku Zespół (...) w L. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Umowa ubezpieczenia przewidywała 5% udział własny ubezpieczonego w każdej szkodzie. (...) S.A. w W. przyjął szkodę R. J. (1) do likwidacji i przyznał mu 14.000, zł odszkodowania, z których po potrąceniu 5% udziału ubezpieczonego wypłacił kwotę 13.300, zł.

dowód: okoliczności bezsporne, polisa nr (...) w aktach szkody nr (...), zgłoszenie roszczenia z ubezpieczenia cywilnego z 26 kwietnia 2010 roku wraz z potwierdzeniem odbioru k. 23-25, pismo strony pozwanej z 18 sierpnia 2010 roku k. 22, zawiadomienie o przyznaniu odszkodowania z 28 października 2010 roku k. 27, pismo pełnomocnika powoda z 28 października 2011 roku wraz z potwierdzeniem nadania k. 26, pismo strony pozwanej z 20 kwietnia 2012 roku k. 29-30, przesłuchanie powoda e-protokół z 18 kwietnia 2016 roku 00:03:14-0028:22.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako uzasadnione co do zasady należało uwzględnić, oddalając je ponad kwotę 24.700, zł oraz częściowo co do odsetek. W sprawie bezspornym było, że powód uległ 26 października 2008 roku wypadkowi komunikacyjnemu, w którym doznał licznych uszkodzeń ciała, w tym złamania kości skokowej prawej, kości piętowej lewej oraz złamania przynasady bliższej kości piszczelowej prawej, z których w dniu przyjęcia do szpitala Zespołu (...) w L. zdiagnozowano tylko to ostatnie, a złamanie kości piętowej lewej zdiagnozowano dopiero po 11 dniach, przy wypisie ze szpitala. Bezspornym było również, że złamanie kości skokowej prawej zostało zdiagnozowane przez lekarzy (...) w L., który był

ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, dopiero przy wizycie kontrolnej 02 lutego 2009 roku. Ponadto powyższe okoliczności wynikały z dokumentacji załączonej przez strony, w tym zawartej w aktach szkody nr (...), oraz ze zgodnych stanowisk stron, co stanowiło podstawę ustalenia stanu faktycznego w tym zakresie (art. 229 kpc). Spornymi w sprawie był zakres skutków dla powoda nierozpoznania przy przyjęciu na oddział ortopedii złamania kości skokowej prawej, a w konsekwencji określenie adekwatnego do tych skutków zadośćuczynienia.

Strona pozwana nie kwestionowała co do zasady swojej odpowiedzialności, bowiem przyjęła szkodę do likwidacji, przy czym uznała, że wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienie jest wystarczającym i adekwatnym do krzywdy powoda. Odpowiedzialność strony pozwanej wynika z przepisów art. 415 kc w zw. z art. 430 kc i art. 361 § 1 kc, czyli w zakresie w jakim zakład opieki zdrowotnej ponosi odpowiedzialność za działania i zaniechania lekarzy, a na podstawie art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania powód, w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Niewątpliwie lekarze (...) w L. mieli prawny obowiązek zbadania stanu zdrowia powoda, rozpoznania uszkodzeń ciała oraz leczenia ich i rehabilitacji (art. 2 ustawy z 05 grudnia 1996 roku o zawodach lekarza i lekarza dentystry – tekst jednolity Dz.U. z 2015 roku, poz. 464). Jak wskazano wyżej bezspornym było, że dopuścili się zaniechania w postaci nieprzebadania stóp powoda, w których bez rozpoznania i leczenia pozostawiono złamanie kości piętowej lewej oraz złamanie kości skokowej prawej. O ile złamanie kości piętowej leczone jest bez stosowania specjalnych środków czy usztywnień, a więc w sposób w jaki przebiegało leczenie u powoda (z wyjątkiem prób stawiania na stopie przy wypisie ze szpitala), to złamanie kości piszczelowej prawej zostało rozpoznane po ponad trzech miesiącach, przy czym w trakcie pierwszego pobytu w szpitalu dokonano ingerencji w strukturę kości w trakcie leczenia złamania przynasady bliższej kości piszczelowej prawej i pozostawiono samo złamanie do zrośnięcia bez prawidłowego ustawienia i usztywnienia kości skokowej. Te okoliczności wskazują na fakt, że dokonane przez lekarzy zaniechanie w postaci nierozpoznania złamania kości skokowej spowodowało podjęcie nieprawidłowego leczenia powoda, którego następstwem były kolejne operacje, dalsze dolegliwości bólowe, zniekształcenia oraz ograniczenia ruchomości. Skutek ten został ustalony w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii dra n. med. M. J., który wprost stwierdził, że leczenie powoda zostało przeprowadzone „nie do końca prawidłowo”.

Wskazać należy, że z istoty celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy, jak w tym przypadku, wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest konieczny. W takim przypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeśli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem sądu sporządzonej w postępowaniu opinii biegłego sądowego należy przyznać pełen walor wiarygodności, bowiem mimo zastrzeżeń powoda co do braku wskazania procentowego uszczerbku na zdrowiu powoda spowodowanego zbyt późnym zdiagnozowaniem złamania kości skokowej, to należy stwierdzić, że niemożliwym jest ustalenie skutków samego nieudzielenia pomocy w związku ze złamaniem kości skokowej w prawej stopie powoda, w zupełnym oderwaniu od skutków samego złamania. Faktem jest, że do uszkodzenia ciała doszło z winy powoda, który doprowadził do zdarzenia drogowego, w którym doznał obrażeń, więc nawet przy prawidłowym rozpoznaniu złamania, przy przyjęciu go na oddział ortopedii, i tak doznałby negatywnych konsekwencji zdarzenia z 26 października 2008 roku. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentacji medycznej, potwierdzonego opinią biegłego, wynika, że wobec zbyt późnego rozpoznania złamania kości skokowej wdrożono nieprawidłowe leczenie, co skutkowało komplikacjami w leczeniu i skutkach tego złamania. Należy podkreślić, że biegły sądowy nie potrafił udzielić jednoznacznej odpowiedzi jaki procent uszczerbku na zdrowiu spowodowało zbyt późne zdiagnozowanie złamania kości skokowej i w związku z tym nieprawidłowe leczenie.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że w tzw. procesach lekarskich ustalenie w sposób pewny związku przyczynowego pomiędzy postępowaniem lekarza a powstałą szkodą jest najczęściej niemożliwe (jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z 17 października 2007 roku, w sprawie II CSK 285/07). Jednak związek przyczynowy między zaniechaniem lekarza a szkodą w postaci pogorszenia stanu zdrowia pacjenta czy obniżenia rokowań na jego poprawę nie musi być ustalony w sposób pewny, wystarczy wysoki stopień prawdopodobieństwa istnienia takiego związku, a w przypadku wielości możliwych przeważające prawdopodobieństwo związku przyczynowego szkody z jedną z tych przyczyn (na co wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 27 kwietnia 2012 roku, w sprawie V CSK

142/11 i cytowanych w tym uzasadnieniu innych orzeczeniach Sądu Najwyższego). Zatem należy w niniejszej sprawie przyjąć, mając również na uwadze doświadczenie życiowe, że niemożliwym jest rozgraniczenie skutków między samym złamaniem kości skokowej oraz zbyt późnym zdiagnozowaniem tego złamania i podjęciem leczenia. Należy wskazać, że nawet w karcie informacyjnej z pobytu w (...) w Ś. zawarto stwierdzenie, że powód został poddany rekonstrukcji wtórnych, ale i wrodzonych deformacji stopy, co oznacza, że zabieg nie dotyczył wyłącznie skutków zbyt późnej diagnozy złamania kości skokowej prawej stopy. Tym samym wskazany w opinii biegłego uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 22 % nie dotyczy wyłącznie błędu lekarzy (...) w L., ale obejmuje całokształt skutków złamania kości skokowej, do którego doszło z winy powoda. Wszystkie te okoliczności uzasadniają jednak domaganie się przez powoda zadośćuczynienia w oparciu o przepisy art. 415 kc w zw. z art. 430 kc i art. 361 § 1 kc.

Przy ustalaniu wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 kc sąd wziął pod uwagę, że powód sam doprowadził do wypadku, w którym doznał złamania kości skokowej, a brak diagnozy i prawidłowego leczenia doprowadził wyłącznie do komplikacji w leczeniu tego złamania i utrudnień w powrocie do pełnej sprawności po nim. Mając na uwadze opisane przez powoda skutki w postaci zmian w życiu osobistym (problemy ze szpotawą stopą i w konsekwencji ograniczenie aktywności fizycznej) należało stwierdzić, że niekwestionowane zaniechanie lekarzy (...) w L. spowodowało negatywne skutki w życiu osobistym powoda w postaci konieczności długotrwałej rehabilitacji i poddania się kolejnym zabiegom operacyjnym, co uzasadnia przyznanie mu zadośćuczynienia w kwocie 40.000, zł. Mając na uwadze treść umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (stanowiącej podstawę odpowiedzialności strony pozwanej) należało odjąć 5% udziału własnego ubezpieczonego w każdej szkodzie, czyli 2.000, zł. Tym samym do zapłaty pozostaje kwota 38.000, zł, którą należało pomniejszyć o już wypłacone 13.300, zł czyli do zasądzenia w niniejszym postępowaniu pozostaje kwota 24.700, zł. Zdaniem sądu zadośćuczynienie we wskazanej wysokości będzie adekwatnym do krzywdy powoda spowodowanej wyłącznie błędną diagnozą i niewłaściwym leczeniem, mając na uwadze, że do złamania kości skokowej doprowadził sam powód, a ostatni zabieg operacyjny miał na celu usuwanie również wad wrodzonych. Jak stwierdził Sąd Najwyższy (w wyroku z dnia 04 lutego 2008 roku w sprawie III KK 349/07) zadośćuczynienie musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, a przyznana kwota (przed pomniejszeniem o udział własny ubezpieczonego (...) w L. oraz odjęciem kwoty wypłaconej w postępowaniu likwidacyjnym) stanowi w zasadzie 10-krotność kwoty przeciętnego wynagrodzenia, które według danych Głównego Urzędu Statystycznego w I kwartale 2015 roku wyniosło 4.054,89 zł (Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 12 maja 2015 roku w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w pierwszym kwartale 2015 roku – Monitor Polski z 2015 roku, poz. 410), więc będzie ekonomicznie odczuwalna. Żądanie przewyższające tę kwotę sąd uznał za wygórowane i w tym zakresie oddalił je.

Mając na uwadze, że od wypadku upłynęło już prawie osiem lat, w trakcie których strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła kwotę 13.300, zł a powód w tym czasie przeszedł trzy operacje (w tym jedną po decyzji ubezpieczyciela) sąd uznał, że uwzględnienie wszystkich okoliczności stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, było możliwe dopiero w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 kpc). Wobec powyższego strona pozwana na dzień wypłaty kwoty 13.300, zł nie знаła wszystkich długotrwałych skutków błędu w sztuce lekarskiej z 26 października 2008 roku, dlatego też odsetki ustawowe za opóźnienie od objętej wyrokiem kwoty sąd zasądził od dnia ogłoszenia wyroku, a w pozostałym zakresie powództwo w zakresie odsetek zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc zasądzając od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.885,38 zł tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Koszty postępowania zamknęły się w kwocie 2.892,20 zł na którą złożyły się wynagrodzenia pełnomocników stron po 180, zł (na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 2 w zw. z § 19 obowiązującego w niniejszej sprawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego – tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), uiszczone przez strony opłaty skarbowe od złożenia pełnomocnictw w kwocie 34, zł, opłata sądowa od pozwu w kwocie 50, zł i uzupełniająca 1.660, zł oraz zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 788,20 zł. Powód dochodził kwoty 34.200, zł a roszczenie zostało uznane za uzasadnione co do kwoty 24.700, zł czyli w 72 %. Wobec tego powód przegrał sprawę w 28 % i w takim zakresie powinien partycypować w kosztach procesu. 28 % kosztów procesu to kwota 809,82 zł a ponieważ

powód poniósł tytułem kosztów kwotę 2.892,20 zł winien uzyskać zwrot 1.885,38 zł co znalazło odzwierciedlenie w punkcie III wyroku.

Ponadto wobec brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego, które tymczasowo uiszczono ze środków Skarbu Państwa należało, na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28 lipca 2005 roku, nakazać stronom uiszczenie tej kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie w stosunku do ustalonego na podstawie rozstrzygnięcia w sprawie udziału w kosztach postępowania. Brakująca kwota to 112,60 zł, dlatego 28 % brakującej kwoty to 31,53 zł której zwrot nakazano powodowi, a 72 % to kwota 81,07 zł której zwrot nakazano stronie pozwanej.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe sąd orzekł jak w sentencji wyroku.